

всичкитѣ богатства, — казалъ царьтъ. Нашата страна притежава млади и доблестни воини, които струватъ много повече отъ твоето злато и твоитѣ брилянти.

— Пази се, о велики царю, защото не само богатства мога да ти покажа азъ!

Той прострѣлъ ржцетѣ си, и най-отровнитѣ змии се спузнали къмъ царя всрѣдъ ужаса на всички. Но непознатиятъ направилъ знакъ, и влѣчугитѣ изчезнали.

— Убеди ли се сега въ моето могъщество? Или и този пжтъ ще ми откажешъ ржката на дъщеря си?

— Откажи му, откажи — шепнѣлъ гласътъ.

— Не! Азъ не ще дамъ дъщеря си на човѣкъ, който се заканва и ме плаши!

— Добре тогава! Подобна обида трѣбва да бжде отмъстена. Нека твоето дърво съ най-рѣдки и вкусни плодове въ свѣта, на което ти се радвашъ и което само ти обичашъ, се превърне въ голъ храстъ. Намѣсто плодове, сухи шушулки нека висятъ по неговитѣ клони; отъ тѣхъ нека капятъ бѣли фандъци, и само вѣтрътъ да ги подхваща и носи надалечъ.

Следъ това странникътъ изчезналъ, а царьтъ и другитѣ останали да гледатъ, какъ божественитѣ дървета се превръщатъ въ храсти, покрити съ пухкави парцали. Царьтъ билъ безутѣшенъ. Ала внезапно се изправилъ предъ него добриятъ Богъ.

— О, царю, не скърби! Този страникъ бѣ самиятъ дяволъ, който мислѣше да ти причини зло, но, вмѣсто това, той ти направи добро, безъ самъ да го желае. Той ти отне хубавитѣ плодове, но вмѣсто това ти даде тѣзи храсти съ мекъ и неженъ пухъ, отъ който хората ти ще си правятъ отъ сега нататкъ облѣкла, по-необходими отъ плодетѣ. Тѣзи храсти ще ти бждатъ по-полезни отъ всички други растения.

И, наистина, жителитѣ на тая земя почнали да събиратъ всѣка година памука, който падалъ отъ дърветата. Отъ него си правѣли меки платна и облѣкла, които били толкова хубави, колкото и полезни.

Илина Петрова